

нитѣ равнини на северъ да умиратъ за една чужда свобода. Отвждъ, по-горе, по скалиститѣ гнѣзда, между бодливи храсти и безимени планински треви, спятъ други, ония, които като Давидъ, бранѣха съ камъни и съ собственитѣ си тѣла своята бащина земя. За да можемъ ние днесъ да живѣемъ, да чувствуваме и да се радваме на всичко въ тоя свѣтъ.

Бузлуджа, Костина, Дрѣновски манастиръ, Жеравна, Агликова поляна, Оборище, Еледжикъ, Клисуре, Перушица, Брацигово, Батакъ — огромната юнашка челядъ се събира тукъ, прикътана въ сѣнката на Свети Никола.

Отде е тоя плътенъ, дълбокъ пулсъ, който бие въ гърдитѣ ни, и въ сжщото време сякашъ е извънъ насъ? Той иде изъ дъното на земята, отъ тъмнитѣ далечини на вѣковетѣ. Това е трѣпката на прадѣдитѣ и бащитѣ, която прелива своя незапиращъ токъ въ нашитѣ жили.

Какъвъ е тоя бодъръ зовъ, който кънти изъ хилядолѣтията, като въпросъ на внезапна провѣрка и на който сърдцето ми веднага отговаря: — Тука! Да, тукъ съмъ! Сега и утре, и винаги, и то-